

2018/2

I n f o r m a č n í OBČASNÍK

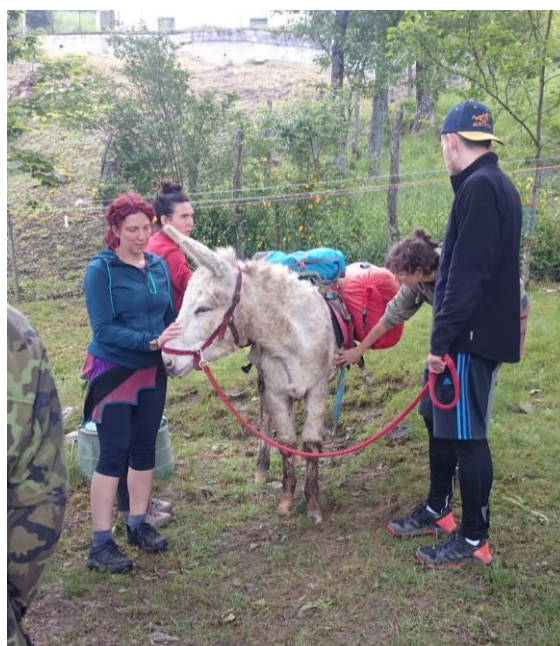
Evropského centra mládeže Břeclav

duben–červen 2018

Činnost spolku v období duben–červen 2018

Účast na zahraničních projektech Erasmus+: mládež

1. 5.–13. 4. 2018 – Entrepreneurship: The First Stage to the Change – Řecko – 2 účastníci
2. 22.–28. 4. 2018 – InsideOut 3 – Španělsko – 3 účastníci
3. 23.–30. 4. 2018 – IMPACT Lab – Estonsko – 2 účastníci
4. 5.–13. 5. 2018 – PRIDE – Promoting Diversity and Inclusive Youth Work Practices – Arménie – 1 účastník
5. 8.–17. 5. 2018 – Beware! Blue Whales Are Everywhere! – Rumunsko – 5 účastníků
6. 13.–19. 5. 2018 – Social Entrepreneurship & Sustainable Development – Švédsko – 5 účastnic
7. 16.–23. 5. 2018 – Different But Equal – Bulharsko – 3 účastníci
8. 18.–26. 5. 2018 – Share trekking Experience promoting Self-awareness (S.T.E.P.S. 2) – Itálie – 7 účastníků
9. 22.–31. 5. 2018 – ARTepreneurship – Access of Young Artists in Labour Market and Business World! – Rumunsko – 5 účastníků
10. 3.–12. 6. 2018 – More Mosaic Everywhere for Everyone Always – Activity 1: Active life style – Gruzie – 5 účastníků
11. 11.–20. 6. 2018 – A.D.D.I.C.T.E.D. – Analyzing Drug Diffusion and Insane Conducts Through (Non-formal) Education – Itálie – 5 účastníků
12. 13.–21. 6. 2018 – Job R-Evolve – Activity 1: Employability – Abánie – 2 účastníci
13. 15.–22. 6. 2018 – A Deeper Sense Of Inclusion – Irsko – 2 účastníci
14. 16.–25. 6. 2018 – Action in ECO Direction – Lotyšsko – 7 účastníků
15. 19.–29. 6. 2018 – ZOOM IN for Your Job, ZOOM OUT for Your Business – Rumunsko – 5 účastníků

- 16.25.–29. 6. 2018 – Education for Deeper Social Integration – Řecko – 2 účastníci
- 17.19.–30. 6. 2018 – Empowerment of Youth Against Bullying and Violence – Bulharsko – 3 účastníci
- 18.20.–30. 6. 2018 – Coop'Action – Francie – 5 účastníků
- 19.23. 6. – 9. 7. 2018 – Kids Wanna Have FUNdamental Rights – Rakousko – 7 účastníků
- 20.28. 6. 2018 – 7. 7. 2018 – No for Radicalism! – Portugalsko – 2 účastníci

Přečtěte si také reporty a prohlédněte fotky z těchto projektů na našem [webu!](#)

Evropská dobrovolná služba

ve škole pořádala s ostatními dobrovolníky pravidelné aktivity související s různými Mezinárodními dny nebo tzv. hospodský kvíz.

Začátkem června se z devítiměsíční EVS ve škole Scuola Secondaria di 1° Battisti-Ferraris (odpovídá 2. stupni české ZŠ) vrátila Petra Bejdová. V rámci výuky angličtiny připravovala a s dětmi hrála různé lingvistické hry, pomáhala žákům s poruchami učení při práci ve speciálním počítačovém programu a podílela se na projektovém vyučování. Mimo práce

Podrobný report z Petřiny EVS si můžete přečíst [zde](#).

Domácí projekty

Tréninkový kurz „Discover Your Talent and Get Employed!“, o jehož finanční podporu jsme žádali k únorové uzávěrce (viz *Občasník 2018/1*), nebyl ani napotřetí schválen českou Národní agenturou – tentokrát skončil na seznamu náhradníků.

Proto jsme změnili partnera a k dubnové uzávěrce podali ve spolupráci s Marco Santosem z estonské organizace MTÜ Noored Ühiskonna Heaks žádost o tréninkový kurz „ACT – Active Citizens of Today“. Tématem tohoto tréninku je aktivní občanství na různých úrovních, od lokální až po evropskou.

Prezentace programu Erasmus+: Mládež a propagace projektů

V červnu náš nový dobrovolník Tomáš Homola představil neformálně-vzdělávací projekty Erasmus+: Mládež na SŠTE Olomoucká v Brně. Zde už je jeho zpráva o tom, jak prezentace probíhala:

Dne 15. 6. 2018 jsem se vypravil na SŠTE Olomoucká, Brno, abych zde prezentoval projekty Erasmus+ konkrétně výměnu mládeže, training course

a evropskou dobrovolnou službu. Na této škole jsem absolvoval obor management strojírenství před 6 lety a také jsem se účastnil stáže ve Velké Británii, která proběhla ve 4. ročníku a byla financována z projektu Leonardo, který byl předchůdce Erasmus+. Pro mě samotného toto byla velmi pozitivní zkušenost, na kterou dodnes vzpomínám.

Dohromady jsem měl 3 přednášky ve třídách IT1B, IT3B a EPO3. Někteří studenti už měli zkušenosti z Erasmus+ ve formě zahraniční stáže. Většina studentů o možnostech mobility tohoto druhu slyšela poprvé, a proto jsem se v prezentacích snažil vysvětlit, jak se na tyto projekty mohou přihlásit a jakým způsobem jim Evropské centrum mládeže v Břeclavi může pomoci. Zároveň jsem jim vysvětlil, jak mohou tyto možnosti vyhledávat a jak probíhá celkový průběh projektů. Zpětnou vazbu jsem dostal i od samotných učitelů, kteří doposud nevěděli o nabídce Training course a možnost, že by se mohli účastnit tohoto projektu je velmi zaujala.

Pevně doufám, že jsem někoho ze studentů, kteří se přednášky účastnili inspiroval k účasti na některý z projektu Erasmus+. Zároveň bych chtěl poděkovat Mgr. Olze Myslíkové a PhDr. Věře Benediktové za umožnění prezentace na půdě školy.

Tomáš Homola

Dále nám naši dobrovolníci Eliška Andršová, Jakub Pidrman a Tomáš Homola (a také spřátelená organizace ESN UCT a Ivan Kobelev) pravidelně pomáhají s propagačními projekty vyvěšováním plakátů s jejich aktuální nabídkou.

Všem jim patří velký dík.

Tvořivé odpoledne s Brontosaurom

Závěrem května pořádala Ardea Břeclav – místní člunek Hnutí Brontosaurus na břeclovské Cyklosféře Tvořivé odpoledne. Jeden ze stánků tam mělo i EYCB, které na akci prezentovalo možnosti dobrovolnictví (nejen v zahraničí).

I když převážnou většinu návštěvníků Tvořivého odpoledne tvořily malé děti a/nebo lidé přes 30 let, naše účast nebyla

úplně zbytečná: díky ní jsme navázali kontakt s pracovníci Zdravého města Břeclav.

V Břeclavi jsme otevřeli nový InfoPoint pro mládež

Chcete zdarma vycestovat do zahraničí a něco se při tom naučit? Láká vás dobrovolnictví? Zajímá vás Evropská unie? Chtěli byste vědět, jaké akce pro mládež se chystají v Břeclavi?

Pak navštivte náš nově otevřený InfoPoint pro mládež, v čítárně a hudebním oddělení (1. patro) Městské knihovny Břeclav, kde vám se vším, co vás k těmto záležitostem zajímá, rádi poradíme. Pomůžeme vám taky s tím, jak zpracovat životopis a/nebo motivační dopis. Z našeho InfoPointu si navíc můžete odnést zajímavé publikace o EU, dobrovolnictví, studiu a práci v zahraničí.

K dispozici jsme vám každé úterý a čtvrtek od 15:00 do 18:00.

Různé

Co všechno můžete zažít na projektech Erasmus+: Mládež aneb výměna mládeže „Beware! Blue Whales Are Everywhere!“ očima účastníka

Celý svůj dosavadní život jsem věděl, že chci cestovat a poznávat nové věci. Na rozdíl od velkého počtu lidí z mého okolí jsem ale nikdy nepovažoval například výlet s cestovní kanceláří na tu nejvíc prosluněnou pláž nějaké atraktivní turistické destinace, kde se týden obvykle tráví v jednom stejném all-inclusive hotelu, za něco, co by mě lákalo a za cestování a poznávání už vůbec ne. Takový druh výletů nekritizuji a chápu, že je pro některé asi tím nejpohodlnějším způsobem, jak strávit dovolenou. Jenom se mi pak těžko poslouchá povídání těchto lidí o tom, jak danou zemi najednou poznali úplně se vším všudy, přestože veškerá jejich interakce s místním obyvatelstvem byla, když si ráno objednávali vajíčka na snídani v hotelové restauraci.

Právě proto jsem si řekl, že tohle rozhodně nebude můj styl vyjíždění do ciziny a hned s dosažením dospělosti jsem čekal na první příležitost, při které bych mohl vycestovat tak, abych z nějaké země dostal maximum, odnesl si co nejvíce nových přátel a zkušeností, a to za co nejpříjemnější peníze. O to radši jsem byl, když se mi

kvůli EYCB taková možnost naskytla prakticky hned po překročení osmnáctých narozenin.

Ze zvědavosti jsem si podal přihlášku na projekt pojednávající o kyberšikaně a existenci její rizik, který se konal na začátku května v rumunském Sarata-Monteoru. Hned po obdržení zprávy, že jsem byl vybrán a ať si balím kufry, jsem začal být přirozeně plný očekávání. Ani nevím, jestli úplně stoprocentně pozitivního. Do Rumunska jsem letěl s tím, že mě mí nejbližší, navzdory mé touze po jejím poznání, od východní Evropy spíše odrazovali (zejména kvůli její komunistické minulosti a obecně řadě všech předsudků, kterou jsou s ní spojovány). Také jsem tušil, že na projektu budu patřit k suverénně nejmladším lidem, jelikož mezera mezi oběma věkovými hranicemi nebyla malá a já sotva překročil tu spodní. V neposlední řadě jsem věděl, že se projektu zúčastní bezmála čtyřicet lidí, které bude mít na starost pouze jeden jediný organizátor.

Všechny tyto malé obavy ale výrazně překryla moje chuť po poznání něčeho nového a vyrazil jsem směr Bukurešť, kde jsme měli setkání se všemi členy naší výpravy. Tehdy jsem ještě nemohl tušit, že se ze všech těch lidí, kteří mi přicházeli potřást rukou a seznámit se, stanou během pár dní moji přátelé. A skutečně to tak bylo. Přátelský organizátor Tolea si od prvního momentu získal respekt nás všech a od chvíle, kdy jsme přijeli do vesnice Sarata-Monteoru, pro nás dělal mnohem více než musel. Kromě seznámení nás s hlavním tématem projektu – kyberšikanou, což se mu povedlo zábavnou a nenásilnou formou, na kterou jsem předtím ze školy nebyl vůbec zvyklý, nám ukázal plno zajímavých míst a lidí. Vzal nás například na koncert jeho oblíbené rumunské kapely „Luna Amara“, nebo na projížďku po místních vinicích a celkově jsem měl hlavně kvůli němu pocit, že jsem nějakou zemi poznal se vším všudy. Za to mu patří obrovské poděkování.

I tak jsem ale za nejdůležitější považoval kontakt s ostatními účastníky, protože díky němu se můžete vždycky cítit jako v několika různých zemích zároveň a byl jsem první večer trochu nejistý, o čem se s nimi budu například po večerech bavit, když je rozdíl mezi mnou a věkovým rozdílem na akci třeba 7 let. K mému štěstí všechny tyto obavy zastínil jako první vysmátý Rumun Jack, který se mnou bez ohledu na veškeré odlišnosti mezi námi přátelsky promluvil o životě a od té doby už jsem se ani nestíhal divit, kolik nových lidí, kultur a zvyků kvůli projektu poznávám. Během týdne jsem si našel přátele z Estonska, Litvy, Itálie, Kypru a mohl bych pokračovat.

Původně jsem si myslel, že nebudeme řešit nic jiného než kyberšikanu, ale k mému příjemnému překvapení spíš toto téma sloužilo jako pomoc k najít si něčeho, o čem by se dalo bavit a navázat tak další kontakt s ostatními. Kromě práce v konferenční místnosti, kterou jsme strávili většinu týdne a ke konci už mohla kdekomu připadat lehce stereotypní, jsme navštívili místní městečka i zajímavé bahenní sopky. Týden tak utekl opravdu rychle a už v hotelu uprostřed Buzau, kam jsme se přesunuli na poslední 2 noci, jsem věděl, že mi tohle místo, a hlavně lidé budou chybět a doufal jsem, že nejenom ty z českého týmu ještě někdy uvidím.

Všechno, co jsem od projektu chtěl, jsem tedy dostal. Podíval jsem se do nové a zajímavé země, poznal jsem spoustu nových věcí a lidí a cítil jsem se, že cestuji a poznávám. Proto EYCB patří moje velké poděkování za to, že se lidé tady můžou o něčem takovém vůbec dozvědět. Myslím, že kdykoliv někdy v životě váháte, ale existuje šance, že byste mohli něco zažít, vyplatí se to zkusit a už teď můžu s jistotou říct, že projekt v Rumunsku nebyl můj poslední.

Mikuláš Novotný

„Different but Equal“

Slovo „Erasmus“ pro mne ještě donedávna znamenalo pouze dlouhodobý vysokoškolský studijní pobyt v zahraničí. Ač mi je teprve 26 let, svá studia jsem ukončila už před více než třemi lety a od té doby jsem v klasickém zaměstnaneckém poměru, takže když se na jedné pracovní poradě předestřela možnost vyjet v rámci programu Erasmus+ na zahraniční výjezd do Bulharska, nejdřív jsem dost pochybovala, jestli to není nějaký omyl. Během chvíle jsem se ale dozvěděla několik dalších doplňujících, ale dost podstatných informací. Jedná se o tzv. tréninkový kurz, který bude probíhat po dobu jednoho týdne v bulharském městě Pazardžik. Bude se ho účastnit zhruba 30 lidí z 9 zemí Evropy a z Turecka. Účelem celého kurzu je poskytnout prostor a možnosti pro osvojení si nových vědomostí a dovedností a pro sdílení zkušeností a dobré praxe. No a zaměření kurzu – práce s lidmi s postižením a integrace mladých lidí s postižením do společnosti. Vzhledem k tomu, že aktuálně pracuji v Centru ARPIDA, což je zařízení poskytující komplexní pomoc lidem s postižením (fyzickým, mentálním i kombinovaným) a jejich rodinám, mé počáteční pochybnosti se rozplynuly a místo nich se dostavila lehká nervozita z očekávání nových zážitků.

Jakmile bylo jasné, že bych mohla jet, bylo třeba vybrat mi ještě partáka. Na základě propozic měl být jeden účastník z naší tříčlenné české skupiny člověk s postižením. Po krátkém zamyšlení jsme se v pracovním týmu jednomyslně shodli, že by mohl jet Kuba. Kuba je mladý muž s kombinovaným postižením, který v Arpidě využívá služeb „Sociálně-terapeutické dílny“ a „Sociální rehabilitace“. S rodiči poměrně dost cestuje, má základy angličtiny, je společenský a nebojí se

výzev. Zároveň je i přes své postižení velmi soběstačný, případně si dokáže přesně říct, jakou míru a formu pomoci zrovna potřebuje. Krátce poté jsme Kubu s touto nabídkou oslovili, proběhlo setkání s rodiči, a brzy tak bylo jasné, že společně vyrazíme do Bulharska! Hned při těchto informačních setkáních jsme řešili praktické otázky našeho fungování v Bulharsku. Kubu hlavně zajímalo, jestli je nutné, aby se účastnil všech aktivit, což by vzhledem k jeho velké unavitelnosti nebylo ani možné. Já se zase zajímala o jazykovou stránku věci a zda nebude vadit, když Kuba nebude všemu rozumět a budu mu muset překládat. Všechna naša otázková se ujala naše kolegyně Jana Kohoutová (zároveň několikanásobná účastnice projektů Erasmus+ ☺), předala je Janě Parolkové, a ta už naše dotazy zkonkultovala s bulharskou pořádací organizací. Odpověď byla taková, že v podstatě nic není problém a že jsme očekáváni ☺

S blížícím se odjezdem a přípravami jsem začínala být čím dál nervóznější, za sebe i za Kubu. Kuba byl naopak v klidu a zastával svou „mantru“, že tam jede poznat nové lidi, novou kulturu a dozvědět se něco o tom, jak žijí lidé s postižením jinde v Evropě. A chce si to tam také užít. Dobrá připravenost je samozřejmě důležitá, ale zpětně si uvědomuji, jak osvobozující a zároveň prosté je držet se několika jednoduchých, pozitivních myšlenek!

Teď už k samotnému pobytu – ze strany organizátorů bylo vše perfektně připraveno. Vždy když bylo potřeba přemístit se na nějakou delší vzdálenost, měli jsme k dispozici svezení autem. Organizátoři se po celý týden zajímali, zda je vše v pořádku a zda Kuba nic nepotřebuje. Celá skupina fungovala také na výbornou. Kuba vždy dostal prostor pro sebe, když potřeboval, nikdo se nad tím nepozastavoval a všichni to respektovali (ostatně takovou možnost měli všichni účastníci). Navzdory předodjezdovým propozicím byl Kuba ve skupině jediný „klient“. Zpočátku z toho byl trochu nervózní, ale během krátké doby se „otrkal“ a s celou skupinou dokázal držet krok (ať už to bylo v diskuzích nebo při večerní/noční zábavě ☺). A celá skupina držela krok s ním.

Zkrátka, během týden v Bulharsku jsme poznali spoustu nových lidí a s každým z nich kousek Evropy a kousek světa. Zároveň jsme se dozvěděli zajímavé postřehy o životě lidí s postižením, nabrali nové zkušenosti a mohli si vyměnit dobrou praxi s lidmi z oboru. Bylo přínosné si i některé již nám známé věci utvrdit. No, a hlavně jsme si to pořádně užili!

Takže vám všem, kteří z jakéhokoliv důvodu váháte přihlásit se na projekt Erasmus+, nebojte se mluvit o svých obavách, ale zároveň je zkuste nechat

plynout a víc se sžijte s tím dobrým, co od projektu a od lidí na něm očekáváte, a ono se to určitě vrátí 😊

Za sebe i za Kubu také ještě jednou moc děkuji celému týmu EYCB a naší kolegyni Janě Kohoutové za zprostředkování výjimečného zážitku a za skvělý přístup! 😊

Lucie Rosenbergová

Zvolena (staro)nová rada EYCB

Na dubnové výroční schůzi byla zvolena (staro)nová rada spolku. Zahraniční krátkodobé projekty (výměny mládeže, tréninkové kurzy a semináře) bude dále koordinovat Jana Parolková, která se o ně vzorně stará už 8 let. Evropskou dobrovolnou službu a administrativu bude mít na starosti Jakub Miklín a finance bude i nadále spravovat Ondřej Svačina. Jedinou změnou je tak revizor, kterým se nově stal Michal Havelka.